

GEZEĞENDE CÜMBÜS VAR

ÖMÜR UZEL

ÇİZER:
ÇAĞRI ODABAŞI

Madagaskar'da gökyüzü pırıl pırıldı. Burası Afrika'nın en ilginç ve neşeli hayvanlarının yaşadığı büyümlü bir adaydı.

Adanın ormanları, sanki kökleri gökyüzüne yükseliyormuş gibi görünen dev baobab ağaçlarıyla doluydu. Bu ağaçların arasında karınca kadar küçük bukalemunlar halay çeker, uzun boyunlu zürafa bitleri tamtam çalar, şakacı lemurlar etraftakilere türlü komiklikler yapardı. Kısacası bu adada yaşayan canlılar gün boyu şarkılar söyler, dans eder ve çok eğlenirdi.

İşte bu renkli ormanda zulu adında sevimli mi sevimli bir zürafa biti yaşırdı. Tepeden bakınca uğur böceğine, yandan bakınca

minik bir zürafaya benzerdi. Upuzun bir boynu, kıpkırmızı kabuğu, simsiyah gövdesi, uzun uzun sallanan antenleri ve bir yarışçı kadar atletik bacakları vardı.

Çok yetenekliydi Zulu, çok da akıllıydı. Farklı canlılarla arkadaşlık etmeye bayılırdı. Zürafa bitlerinin en güzel özelliği de buydu: **Onlar kendilerine benzemeyen canlılarla arkadaşlık etmeyi çok iyi bilirlerdi.** Bir zürafa bitiyle dost olmak için iyi niyetli olmak yeterliydi.

Zulu aynı zamanda ormanın en iyi müzisyenlerinden biriydi. Tamtamın başına geçti mi tüm orman dans etmeye başladılar. Her yıl düzenlenen **“Yetenekliler Âlemi”** yarışmasında **“Altın Anten”** ödülünü kimselere kaptırmazdı.

Zulu’nun en yakın arkadaşıysa Ayo adında sevimli bir papağandı. Ayo’nun tüyleri gökkuşağını kiskandırarak kadar renkliydi. Biraz gevezeydi Ayo, biraz da tembel. Ama sımsıcak bir kalbi vardı.

Zulu ile Ayo, çatısından su sızan eski mi eski bir evde yaşıyorlardı. Yeni ve sağlam bir eve ihtiyaçları vardı. Zulu, bunun için elinden geleni yapıyordu ama Ayo türlü türlü bahaneler bulup sürekli işten kaçıyordu.

Sıcak bir ağustos sabahı, yeni evleri için saatlerce yaprak toplayan Zulu, en sonunda yorgun düştü. Derin bir nefes alıp çevresine bakındı. Ancak Ayo ortalarda yoktu.

Biraz ileride büyük bir ağacın dalında kanatlarını yastık yapmış bir hâlde uyuyordu. Zulu’nun antenleri sinirle titreşti. Eline bir bardak soğuk

su aldı ve sessizce yaklaşıp suyu Ayo'nun yüzüne boca etti.

"BÖAHHH! NE OLUYOR YA? AZ KALSIN BOĞULUYORDUM!" diye çığlık attı Ayo.

"Abartma Ayo, biraz ıslandın o kadar." dedi Zulu kıkırdayarak. **"Hadi, kalk artık!"**

"Bu hiç komik değil, dostum! Beni korkuttun." diye homurdandı Ayo tüylerini kabartarak.

Zulu derin bir nefes aldı.

"Tamam, korkuttuğum için özür dilerim. Ama dinle Ayo, yakında yağmurlar başlayacak. Yeni evimizi bir an önce bitirmeliyiz." dedi Zulu.

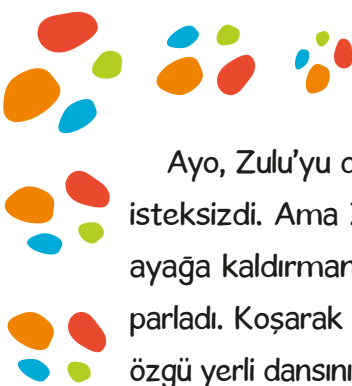
Ayo gerindi, kanatlarını iki yana açtı.

"OFF ZULU! Ev ev diye tutturdun! Şu sıcak havalar geçsin öyle yaparız."

Zulu antenlerini sarkıttı.

"Ayo! Farkında mısın bilmiyorum ama eski evimiz başımıza yıkılmak üzere. Evet, bu sıcak havalarda biraz zorlanacağız ama kış geldiğinde bana teşekkür edeceksin."

Ayo, Zulu'yu duymuyor gibiydi. Hâlâ tembel ve isteksizdi. Ama Zulu, dostunu iyi tanıyordu. Onu ayağa kaldırmanın bir yolu vardı. Birden gözleri parladı. Koşarak Ayo'nun üzerine atladı. Afrika'ya özgü yerli dansını yaparak şarkı söylemeye başladı.

Haydi Ayo, kalksana,
Yağmurlar yağacak yakında.
İslanacağız bir evimiz olmazsa,
Seninle birlikte bu ormanda.
Haydi Ayo, kalksana.
Çok güzel olacak evimiz,
İçinde kabuklu yemiş bile yeriz.
Eline al şu süpürgeyi,
Süpür şu tembelliğini.
Bak, yeni evimiz bekliyor bizi.

Şarkı işe yaramıştı. Ayo sonunda kendine gelmişti.

İki dost birlikte çalışmaya başladı. Yaprakları üst üste dizip duvar ördüler. Sağlamlaştırmak için aralara çalı yerleştirdiler.

Bir süre sonra dinlenme sırası Zulu'ya geldi. Her akşamüstü yaptığı gibi taze yasemin çayını demledi, çimenlerin üzerine uzandı. Antenlerini güneşe doğru çevirdi. Çayından bir yudum aldı. Maromokotro Dağı'nın ardından batan portakal renkli güneşi uğurladı.

Tam o sırada azimle çalışmaya devam eden Ayo, toprağın altından gelen "hışır hışır" bir ses duydu. Başını eğip dikkatle sesi dinledi. Sonra gagasıyla toprağı eşelemeye başladı ve bir anda ortaya simsiyah, parlak bir şey çıktı.

"Zulu! Toprağın altında bir şey buldum." diye bağırdı Ayo heyecanla. "Sanırım sihirli bir taş!"

Zulu hemen Ayo'nun yanına geldi, toprağı biraz daha eşeledi. Sonra gülümseyerek başını iki yana salladı.

"**AYO!**" dedi. "Bu bir taş değil. Bu bir burun!"

"Ne? Bir burun mu?" diye çığlık attı Ayo. "Ne duruyoruz, kaçalım!"

O sırada yerden bir ses yükseldi.

"Kaçmayın lütfen!"

Toprak hafifçe kabardı ve içinden pembe kabuklu bir zürafa biti çıktı. Uzun antenlerini süslü tokalarla toplamıştı. Gözleri masmavi, kirpikleri kelebek kanatları gibi zarıftı.

“Merhaba!” dedi tatlı bir sesle. **“Ben Niru! Bir lemurdan kaçıyordum da, buraya saklandım.”**

Zulu hemen atıldı. “Korkmana gerek yok Niru, biz seni koruruz!” dedi gururla.

Niru, gülümseyerek başını salladı.

“Teşekkür ederim. Burada saklanırken vakit epey geç olmuş. Büyükbabam beni merak etmiştir. Onu daha fazla endişelendirmek istemem.”

“Hava karardı.” dedi Zulu. “İstersen geceyi burada geçir, sabah da evine dönersin.”

Ancak Niru endişeliydi. “Keşke kalabilsem ama büyükbabam sabah olmadan beni aramaya çıkar.”

O sırada Ayo kanatlarını açtı.

“O zaman atlayın sırtıma, gençler! Uçarak gideceğiz.”

Zulu hemen başını iki yana salladı.

“Hayır Ayo, sen gece iyi görmüyorsun. Bu çok tehlikeli olur.”

Niru’nun yüzü bir anda asıldı.

“Tamam üzülmeysin, bende çareler tükenmez. Harika bir fikrim var!” diye devam etti Zulu.

Ayo kaşlarını kaldırdı.

“Neymiş bakalım o harika fikir?”

“Gökyüzünü boyayacağız!” dedi Zulu heyecanla. “Böylece sabah olmasını beklemeden Niru’yu güvenle evine götürebiliriz.”

Ayo kanatlarını çırpı.

“Amaan! Benim de aklıma gelmişti ama öyle çok da harika bir fikir değil diye söylememiştim.”

Zulu ile Niru, Ayo'nun bu sözlerine kahkaha-
larla karşılık verdiler. Sonra hep birlikte ormanın
içinden geçip yağmur kirpisi Jamar'ın evine doğru
yola çıktılar. Gökyüzüne yükselmeleri için bir ba-
lona ihtiyaçları vardı. Onlara bir tek Jamar yardım
edebilirdi.

Jamar, ormandaki yağışları ve rüzgârları kontrol
eden usta bir kirpiydi. Uçan balonuyla bulutlara çı-
kıp yağmur düğmesine bastığında ormana incecik
yağmurlar yağırdı.

Jamar, karşısında Zulu ve arkadaşlarını görün-
ce şaşırdı. Ona hemen durumu anlattılar. Jamar
düşünceli bir şekilde bıyıklarını oynattı, sonra gü-
lümsemi:

**“Gökyüzünü boyamak ha? İlginç fikir! Alın ba-
kalım şu balonu. Aman, dikkatli olun!”**

Üç arkadaş hiç vakit kaybetmeden balona atla-
dı ve gökyüzüne doğru yükseldi. Herkes gökyüzü-
nü aydınlatmak için var gücüyle çalışıyordu. Ancak

Ayo'nun mavi boyaları bitince işler biraz karıştı. Ne yapacağını bilemeyen Ayo, gökyüzünün bir köşesini kırmızıya boyamaya başladı. Bunu gören Zulu ve Niru kahkahalara boğuldu.

Ortaya çıkan manzara gerçekten de komikti. Gökyüzünün bir ucu kırmızı, diğer ucu masmavi parlıyordu.

Ayo kanatlarını iki yana açıp homurdandı.

“Ne var bunda bu kadar gülecek ya-hu? Mars'ta tüm gökyüzü kırmızı. Komik mi bu şimdi?”

Zulu sonunda nefesini topladı.

“Tamam, tamam! Hadi gülmeyi bırakın da önce Jamar’a teşekkür edip balonu teslim edelim. Sonra da doğruca Niru’nun evine...” dedi.

Üçü birlikte balonu Jamar’a teslim ettiler. Ardından sevimli zürafa bitleri, Ayo’nun sırtına atladı. Hep birlikte Niru’nun evine doğru yola koyuldular.

Zulu o an öyle mutluydu ki yolda kendi kendine bir şarkı söylemeye başladı:

Toprak sen ne bereketlisin.

Bize mucize getirdin.

Sihirli taştan daha değerli,

Parlak burunlu bir dost verdin.

Kısa süre sonra Ayo ve Niru da ona eşlik etti:

Kumla örtülüydü yüzün,

Ne burnun vardı ne gözün.

Gittin diye, yüreğimde bir hüzn

Sen çok yaşa Niru, iki gözüm.

Bir lemurdan kaçarken
Tanıştım iki dostla.
Kahramanım oldular birden,
Girdiler hayatıma.
Boyadılar gökyüzünü,
Maviye, hatta kırmızıya.
Ayrılmasak bundan sonra,
Uzansa dostluğumuz sonsuza.
Nihayet Niru'nun evine ulaştılar.

Niru'nun büyükbabası çok endişelenmişti. Bilge ağaç Mosi'ye haber vermiş, birlikte her yerde Niru'yu aramaya koyulmuşlardı.

Mosi, ormanın en yaşlı ve en bilge baobab ağacıydı. Aynı zamanda müzik konusunda da oldukça bilgiliydi. Orman orkestrasının şefiydi; yetenekli domates kurbağalarına, yaprak burunlu yılanlara, zürafa bitlerine, yaban ördeklerine ve lemurlara müzik dersi verirdi. Başarılı olanları orman orkestrasına alırdı.

Mosi, diğer ağaçlardan farklıydı. Kökleri gökyüzüne uzanıyormuş gibiydi. Sanki dünyaya ters gelmiş bir ağaçtı. İsteddiği yerde kök salabiliyor, dilediğinde yerini ve boyutunu değiştirebiliyordu.

Mosi; Zulu ve Ayo'ya, Niru'ya yardım ettikleri için övgü dolu sözler söyledi. Niru da onlara minnettardı.

Zulu ve Ayo daha fazla vakit kaybetmeden evlerinin yolunu tuttular. Ancak yolda şiddetli bir fırtınaya yakalandılar. Anlaşılan Jamar, onların eve döndüğünü düşünüp fırtına düğmesine basmıştı.

“Ah Jamar, ah! Bir saat sonra basamaz mıydın şu düğmeye?” dedi Zulu homurdanarak.

Fırtına gittikçe şiddetlendi. Zulu ile Ayo yakınlardaki bir mağaraya sığındılar.

“Kim bilir evimiz ne hâldedir?” dedi Zulu, endişeli bir sesle.

Ayo, daha fazla dayanamadı ve hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Hüüüü! Bütün suç benim! Vaktinde sana yardım edebilirdim. Ama tembellik yapmayı tercih ettim.” Ardından bir an duraksadı ve kararlılıkla, **“Şimdi evimizi kurtarmalıyım!”** diyerek mağaradan dışarı fırladı.

“DUR, AYO! FIRTINA ÇOK ŞİDDETLİ!” diye bağırdı Zulu. Ama Ayo çoktan gözden kaybolmuştu.